

David Ray Griffin, en av världens ”50 mest betydande personer i dag” Reflexioner över en lista i *New Statesman*

Elizabeth Woodworth

På den ansedda brittiska vänstertidskriften *New Statesmans* förstasida den 24 september 2009 kunde man läsa rubriken ”De 50 mest betydande personerna i dag” (1). Listor av det slaget återspeglar oundvikligen redaktörers partiskhet och begränsade överblick och innehåller ofta namn som läsarna finner överraskande.

Det gäller också denna lista, som innefattar såväl familjer som individer. En hel del av namnen skulle dyka upp i de flesta listor av det slaget som görs upp av brittiska och amerikanska politiska kommentatorer. Det är Obama, Murdoch, Vladimir Putin, Osama bin Laden, Angela Merkel, Bill och Melinda Gates, Warren Buffett, påve Benedictus XVI och Gordon Brown. Men ungefär hälften av namnen överraskade mig liksom antagligen de flesta läsare. Ett av dem var inte bara överraskande utan häpnadsväckande.

Det gäller person nr 41 i rangordningen: David Ray Griffin, en professor emeritus i religionsfilosofi och teologi, som 2003 började skriva och föreläsa om 11 september och peka på problem i den officiella framställningen. När *New Statesmans* artikel publicerades, hade han skrivit 8 böcker, 50 artiklar och producerat flera DVD. Till följd av både kvaliteten och kvantiteten i detta verk betraktas han i vida kretsar som den främste talesmannen för den nya rörelse som strävar efter att få fram sanningen om 11 september, kallad ”sanningsrörelsen”. Det var på grund av denna berömmelse som *New Statesman* tog med honom på sin lista och kallade honom ”överste sanningsökare” (titeln ”konspirationsteoretiker” gick till Dan Brown, som hamnade på 50:e plats).

När tidskriften kallade Griffin ”betydande” var det dock inte alls för att lovorda honom. Så här förklarade den sitt val:

”Konspirationsteoretiker finns det överallt och har alltid funnits. Under de senaste åren har en av de farligaste globala myterna varit att det var de amerikanska myndigheterna själva som arrangerade attackerna den 11 september 2001 eller åtminstone förhöll sig passiva som en förevändning för att gå i krig. David Ray Griffin, en pensionerad teologiprofessor, är denna ’sanningsrörelses’ överstepräst. Hans böcker i ämnet har förlänat den ett sken av respektabilitet, som appellerat även till personer på hög politisk nivå – såsom parlamentsledamoten Michael Meacher och Anthony ’Van’ Jones, som nyligen tvingades avgå som Barack Obamas rådgivare i miljöfrågor, när det kom fram att han 2004 undertecknat en sanningspetition om 11 september.”

Jag vill då ställa två frågor till *New Statesman*. För det första: Är dess värdering av Griffin som en av världens mest betydande personer bara absurd, som det vid första påseende kan tyckas, eller finns det ett perspektiv här som gör den begriplig? För det andra: På vilken grund kan redaktörerna försvara tesen att sanningsrörelsen om 11 september lanserat en ”myt” – och dessutom en ”farlig” sådan?

Hur kan man tolka att Griffins namn hamnat på listan?

Hur kan Griffins roll som ”överste sanningsökare” – som sanningsrörelsens intellektuella ledare – få tidskriftens redaktörer att betrakta honom som en av världens 50 mest betydande personer idag? Till skillnad från presidenter, premiärministrar och påvar har han inga politiska påtryckningsmedel. Till skillnad från miljardärer har han inget finansiellt inflytande. Och hans böcker säljs i långt färre exemplar än Dan Browns. Ja, de recenserar överhuvudtaget inte i den etablerade pressen. Att han skulle vara en av de 50 viktigaste personerna idag verkar, som han själv sagt, befängt – åtminstone ur de flesta synvinklar sett.

Det finns emellertid en synvinkel som gör det hela begripligt. Med tanke på 11 september-attackernas ohygglighet och den inrikes- och utrikespolitik som förts som svar på dessa attacker, kan onekligen intellektuella ledare för en rörelse som utmanar den officiella historien i princip bli mycket inflytelserika.

Och rörelsen har faktiskt växt avsevärt i båda storlek och trovärdighet sedan 2004 och 2005, när Griffin gav ut sina första två böcker – ”The New Pearl Harbor” och ”The 9/11 Commission Report. Omissions and Distortions”. Med kollegan Peter Dale Scott förberedde han då en samlingsvolym som publicerades 2006 under titeln ”9/11 and the American Empire: Intellectuals Speak Out.”

Till stor del på grund av dessa böcker – samt den nationella exponering Griffin fick genom att en föreläsning av honom på Wisconsinuniversitetet utsändes av C-SPAN – bildade en grupp akademiker ”Forskare för sanningen om 9/11”, som i sin tur ledde till bildandet av ”Forskare för sanning och rättvisa om 9/11”, vars ledare 2006 startade kvartalstidskriften *Journal of 9/11 Studies*.

Dessa initiativ stimulerade skapandet av tre yrkesorganisationer: ”Veteraner för sanningen om 9/11”, ”Piloter för sanningen om 9/11” och rörelsens snart utan jämförelse viktigaste del: ”Arkitekter och ingenjörer för sanningen om 9/11”. Denna bildades efter att Richard Gage, en konservativ republikan, hört en intervju med professor Griffin på sin bilradio. Den förändrade hans liv. I den berättade Griffin om de nyligen frisläppta muntliga vittnesmålen av en mängd brandmän i New York, som hört en rad explosioner i tvillingtornen. Efter att själv ha studerat bevisningen och dragit slutsatsen att World Trade Center-byggnadernas sammanbrott inte kan ha berott på något annat än sprängningar bildade Gage den nämnda arkitekt- och ingenjörsorganisationen, som nu har närmare 1.000 medlemmar.

Medan denna rörelse tog form, började Griffins böcker översättas till andra språk, till att börja med ”The New Pearl Harbor”, som getts ut på italienska, kinesiska, tjeckiska, franska, holländska, japanska och arabiska. Delvis tack vare dessa översättningar växte det fram en världsvid rörelse som krävde att få veta sanningen om 11 september.

Denna rörelse, som tills nyligen avfärdats som en samling galna konspirationsteoretiker som håller till på Internet, har också blivit i hög grad professionaliserad. Där är Griffin åter en avgörande inspiratör som rådgivare åt de framväxande organisationerna av journalister, advokater, läkare och religiösa och politiska ledare.

En av dessa organisationer, ”Politiska ledare för sanningen om 11 september”, har medlemmar som den brittiske parlamentsledamoten Michael Meacher, som enligt *New Statesman* lockades av sanningsrörelsens ”sken av respektabilitet” till följd av Griffins böcker. Tidningen skulle förmodligen ställa sig lika frågande inför andra medlemmar såsom

senator Yukihiisa Fujita, en av ledarna för det nya regeringspartiet i Japan, som i nationell japansk TV ifrågasatte den officiella versionen av 11 september, och Ferdinando Imposimato, en italiensk senator och domare som satt ordförande i rättegångarna mot de skyldiga för mordet på premiärminister Aldo Moro och attentatet mot påve Johannes Paulus II.

Politiska ledare kan möjligen luras av en ”farlig global myt” genom det ”sken av respektabilitet” som Griffins böcker förlänat den. Då borde man få höra nyktrare tongångar från brandmän, i allmänhet praktiska och förnuftiga människor, för lugnande besked om den officiella 11 septemberversionen. Men då stöter vi på de många brandmännens vittnesmål om explosioner i tvillingtornen, några av vilka Richard Gage hörde berättas om i intervjun 2006. New Yorks brandkår förlorade 343 av de sina den 11 september 2001. Medlemmarna av ”Brandmän för sanningen om 9/11” kräver rättsliga åtgärder mot de ansvariga för explosionerna, förstörandet av vittnesmål och anläggandet av en vilseledande fasad.

En sak som kan ha fäst *New Statesman*-redaktörernas uppmärksamhet på Griffin var att hans sjunde bok om 11 september, ”The New Pearl Harbor Revisited”, av USA:s ledande bokanmälarare, *Publishers Weekly*, utsågs till ”Veckans bokval” den 24 november 2008. Denna ära, som bara består av 51 böcker om året, kanske ökade det sken av respektabilitet som redaktörerna menar att Griffins böcker stått till tjänst med.

Och om tidskriften undersökt hans position som nr 41 på listan närmare, skulle den ha funnit att han både 2008 och 2009 nominerades som kandidat till Nobels fredspris.

I vilket fall som helst råder det inget tvivel om att sanningsrörelsen, som Griffin gjort mer än någon annan att föra upp på nuvarande professionella och trovärdiga nivå, nu utgör ett avsevärt hot mot den offentliga versionen om 11 september, den som godtagits som en självklar grundval för politiken av så gott som alla regeringar och nyhetsorgan världen runt.

New Statesmans beslut att ta med Griffin på listan blir begripligt i den mån den menar att den rörelse han representerar är viktig. Detta sätt att uppfatta saken var också Griffins egen, när han hörde talas om artikeln. I ett brev till sanningsrörelsens medlemmar sade han: ”Vi bör ta denna artikel som en motvillig erkänsla av vår rörelses effektivitet.”

Sprider sanningsrörelsen en farlig myt?

Min andra fråga är: Hur kan *New Statesmans* redaktörer påstå att sanningsrörelsen sprider en ”myt” och en ”skadlig” sådan dessutom? Att kalla den en ”myt” innebär att den inte är sann. Men varför skulle den vara ”farlig”?

Om *New Statesman* varit ett högerorgan, kunde vi ha förmodat att det betraktat sanningsrörelsens centrala punkt – ”att det var de amerikanska myndigheterna själva som arrangerade attackerna den 11 september 2001 eller åtminstone förhöll sig passiva som en förevändning för att gå i krig” – som farlig, därför att den ifrågasatt de imperialistiska krig som dessa attacker rättfärdigat. Men vänstertidningen *New Statesman* delar förvisso inte den uppfattningen.

Ordet ”farlig” kan betyda att nämnda ”myt” är alltför motbudande att acceptera av moraliska skäl. Men denna instinktiva reaktion säger inget om hur sann eller felaktig den kan vara, särskilt med tanke på alla de moraliskt förkastliga handlingar som Bushs och Cheney's administration gjort sig skyldig till.

Snarare delar *New Statesman* uppfattningen hos vänsterintellektuella som Alexander Cockburn och George Monbiot, att sanningsrörelsen avhåller många vänstersympatisörer från att befatta sig med de verkligt viktiga problemen.

Men kan de som ser på 11 september som en enastående vilseledande operation – då krafter inom den amerikanska administrationen arrangerade attacker för att få en förevändning att bland annat gå i krig mot oljerika muslimska länder – betrakta försök att avslöja denna sanning som en distraktion från viktigare frågor? Givetvis inte.

När *New Statesman* kallar sanningsrörelsens centrala uppfattning ”farlig” verkar det bara vara ett annat sätt att kalla den en bedräglig myt.

I så fall blir frågan: På vilken grund kan *New Statesmans* redaktörer mena att sanningsrörelsens position som den utvecklats i Griffins verk ska betraktas på det viset?

Tidskriften kunde ju då i en större artikel på sina sidor förklara varför det material riktat mot den officiella historien som Griffin presenterat inte övertygar. För att hjälpa redaktörerna på traven har jag nedan tagit upp en rad huvudpunkter i Griffins position, med sidhänvisningar till hans viktigaste verk, ”The New Pearl Harbor Revisited” (2008) och hans senaste bok ”The Mysterious Collapse of World Trade Center 7”.

Griffins argument mot den officiella tesen om 11 september, att attackerna utfördes av arabiska muslimer tillhöriga al-Qa’ida

- FBI har inte tagit med 11 september som en av de terrorhandlingar som al-Qa’ida efterlyses för. FBI har uttryckligen medgett att ”det inte har några vattentäta bevis som binder Bin Laden till 11 september” (NPHR 206-211).
- Muhammed Atta och de andra påstådda kaparna var långt ifrån några hängivna muslimer redo att dö som martyrer. De drack regelbundet, gick på stripteaseklubbar och betalade för sex (NPHR 153-155).
- Det viktigaste beviset för att kapare befann sig på planen är de påstådda telefonsamtalen från planens passagerare och personal. I dem rapporterades att planen tagits över av män från Mellanöstern. I cirka 15 av fallen skulle samtalen ha kommit från mobiltelefoner. Deena Burnett t ex uppgav att hon sett sin mans mobilnummer på sin nummerangivare. Men när sanningsrörelsen påpekade att mobilsamtal från flygplan på så hög höjd var tekniskt omöjliga 2001, ändrade FBI sin historia och sade att samtalen kom från telefoner inbyggda i planen – med undantag av två gjorda på mycket låg höjd.
- USA:s biträdande justitieminister Ted Olson har hävdade att hans fru, Barbara Olson, ringde honom två gånger från AA77 och beskrev kapare med knivar och lådöppnare i högsta hugg. Men hans vitt spridda historia motsades av vad FBI erkände vid rättegången mot Moussaoui 2006, att det enda samtal som hon försökte slå ”aldrig kopplades” och (därför) varade i ”0 sekunder” (NPRH 60-62).
- Den avgörande bevisningen för att al-Qa’ida bar skulden för attackerna påstods ursprungligen utgöras av materialet man fann i Muhammed Attas parkerade hyrbil vid Bostons flygplats. När det visade sig att Adnan och Amir Bukhari, som skulle ha varit med bland kaparna som gick ombord på American 11 efter att ha tagit ett pendelflyg från Portland, Maine, inte omkommit den dagen, ändrades den officiella versionen till att materialet hittats i väskor tillhöriga Atta som inte hann lastas över från pendelflyget till American Flight 11.

- De andra typerna av bevisning för att det varit muslimska kapare, såsom videoupptagningar på flygplatserna, pass funna på haveriplatserna och ett pannband som hittats där United 93 störtat, visar klara tecken på att ha fabricerats (NPHR 170-173).
- Trots att piloterna lätt kunde ha slagit in den universellt erkända kapningskoden på några sekunder, gjorde ingen enda av de åtta piloterna på de fyra planen det (NPHR 175-179).
- När Secret Service underrättats om att en andra WTC-byggnad attackerats, vilket skulle ha betytt att terrorister var ute efter mål av stor betydelse, och att ytterligare flygplan hade kapats, tillät man president Bush stanna kvar ytterligare en halvtimme på den oskyddade skolan i Sarasota, Florida. Därigenom avslöjade Secret Service att man kände till att planen inte övertagits av fientliga kapare.

Indicier på att det fanns en stående order om att jaktplan med uppgift att ingripa i nödsituationer inte skulle gå upp

- Med tanke på att det finns överenskomna standardprocedurer mellan Federal Aviation Administration och militären, enligt vilka plan som uppträder onormalt tvingas ned inom cirka 10 minuter, innebär militärens underlåtenhet att intervensera den 11 september att någonting, t ex en stående order, förhindrade att sådana procedurer tillämpades (NPHR 1-10, 81-84).
- Transportminister Norman Mineta har rapporterat att han hörde vicepresident Cheney i sin bunker under Vita huset bekräfta en sådan stående order ca 9.25. Det var innan Pentagon anfölls (NPHR 94-96).
- Den kommission som undersökte 11 september tog inte med detta vittnesmål i sin slutrapport. Den hävdar att Cheney inte kom ned i bunkern förrän ca 10.00, vilket var minst 40 minuter senare än Mineta och flera andra vittnen uppgett att han befann sig där (NPHR 91-94).
- Kommissionens kronologi över Cheneys agerande den morgonen strider t o m mot vad Cheney själv uppgav för Tom Russert i "Meet the Press" fem dagar efter den 11 september (NPHR 93).

Indicier på att den officiella framställningen av attacken mot Pentagon är osannolik

- Hani Hanjour, som enligt sina flyglärare inte ens kunde flyga ett enmotorigt plan säkert, kan omöjligen ha genomfört den utomordentligt svåra manöver som American Flight 77 genomförde för att träffa Kil 1 i Pentagons byggnad (NPHR 78-80).
- Kil 1 var den minst sannolika delen av Pentagon som kunde ha tjänat som måltavla för utländska terrorister. Den låg långt från försvarsledningens ämbetslokaler. Det var den enda delen av Pentagon som förstärkts, men arbetena var ännu inte klara och den hade bara fåtalig personal (NPHR 76-78).

Belägg för att den officiella redogörelsen för demoleringen av World Trade Center inte kan vara sann

- Eftersom tvillingtornen stöddes av 287 stålpelare, inklusive 47 massiva kärnpelare, kan de inte ha rasat rakt ned, i stort sett ned i sitt eget bottenplan, såvida dessa pelare inte fällts till marken med sprängmedel. Därför är den officiella teorin – enligt vilken byggnaderna rasade samman till följd av eld samt, vad gäller tvillingtornen, de inflygande planens kraft – vetenskapligt orimlig (NPHR 12-25).

- Mycket annat som inträffade vid demoleringen av tvillingtornen kan bara förklaras med att kraftiga sprängämnen kom till användning. Stålbjälkar slungades rakt ut från de översta våningarna. Stål och andra metaller smälte trots att de har smältpunkter långt över någon temperatur som eld kan frambringa (NPHR 30-36).
- Att byggnad nr 7, som rymde 82 stålpelare, nästan symmetriskt störtade samman kan bara ha inträffat om alla dessa pelare knäcktes samtidigt (MC, kap. 10).
- I sin slutrapport om denna byggnad, som publicerades i november 2008, erkände National Institute of Standard and Technology (NIST) att den rasade i fritt fall i över två sekunder. Men NIST höll trots det fast vid en teori om ett mer långsamt ras orsakat av eld, vilket, som NIST i augusti förklarar, omöjligt kunnat leda till ett fritt fall, eftersom de lägre våningarna skulle ha bjudit motstånd. NIST kunde alltså bortse från möjligheten att sprängmedel kommit till användning och höll fast vid sin teori trots erkännandet att grundläggande empiriska fakta förblivit oförklarade (MC kap. 10).
- Journalister, kommunala tjänstemän, anställda i WTC och över hundra brandsoldater har vittnat om massiva explosioner i World Trade Centers byggnader (NPHR 27-30, 45-48, 51).
- En vetenskapsman som tidigare arbetat på NIST, som alltså ansvarat för slutrapporterna om WTC 7, berättade 2007 att ”politiska intressen helt och hållet tagit över där från vetenskapsmännen”, så att dessa blivit föga mer än verktyg (NPHR 11, 238-51).
- Att NIST i sin rapportering fungerat mer som ett politiskt än ett vetenskapligt organ syns särskilt tydligt i rapporten om WTC 7, där man inte bara förtiger alla belegg som pekar på en sprängning (MC, kap. 3-5) utan också förfalskar och t o m fabricerar bevisning som stöd för sitt påstående att byggnaden rasade till följd av eld (kap. 7-10).

Tills *New Statesmans* redaktörer kan vederlägga Griffins systematiska argumentation, får vi hålla med om att Griffin i kraft av sin roll i sanningsrörelsen blivit en person av världsvid betydelse. Men vi förkastar naturligtvis deras anklagelse att denna växande rörelse skulle vara en farlig företeelse.

1. New Statesman, ”The 50 People Who Matter Today”, 24 september 2009 (<http://newstatesman.com/global-issues/2009/09/world-fashion-gay-india-church>)
2. New York Times, “The Sept. 11 Records. A rich vein of city records from Sept. 11, including more than 12.000 pages of oral histories rendered in the voices of 503 firefighters, paramedics, and emergency medical technicians, were made public on Aug. 12. The New York Times has published all of them.” http://graphics8.nytimes.com/packages/html/nyregion/20050812_WTC_GRAPHIC/m et_WTC_histories_full_01.html
3. New Statesman Cover Story: David Ray Griffin 41st Most Influential Person in the World!” 911 Blogger, 26 september 2009, postat av Adam Syed (<http://www.911blogger.com/node/21468>).